

full
informatiu

Parròquies 3 viles

Solemnitat Santa Maria Mare Déu (A) 1 de Gener de 2023 – Núm. 57

La vida sencera del bon cristià és un sant desig. “Des del nostre bàndol catòlic se’ns retraurà que el nostre món viu més que mai d’un desig desenfrenat. Però no és cert: el desig viu cada cop més reprimat, reduït a la immediatesa i a la facilitat. El màxim que ens permetem desitjar cap en vídeos que duren uns segons a internet. Anomenar aquest desig és riure’s de les possibilitats de l’ésser humà. Que l’home postmodern visqui de totes maneres allunyat de Déu no vol dir que l’home aspiri a gran cosa. Quan l’home vivia sota la mirada de Déu, fins i tot quan fugia d’Ell, esperava robar alguna cosa del cel amb el seu pecat. Però avui l’infern es lamenta de la poca qualitat del pecat que fermenta als seus cellers. Els grans pecats de la humanitat han deixat pas a la misèria més barata i insulsa de què és capaç l’home. Per això no calia al diable muntar un tinglado com aquest. Ja es prefereix la pornografia al sexe i Telecinco a les relacions socials. Sense Déu, llanguix fins i tot el sexe, i per això permetem que arribin a ser capdavanters de la sexualitat els sectors més decebuts amb ella. *Qui no té cap desig no té tampoc cap Déu*, deia Feuerbach. I tenia raó. Però qui no té Déu tampoc no es pot permetre tenir cap desig, ni el més fàcil d’ells. Hem matat Déu robant-li l’espai i el cor humà s’ha assecat. L’altre dia un noi em va dir a classe que ell preferia no desitjar per evitar les decepcions. El xaval no era estrany. Tampoc no estava deprimat. I tret d’una companya, la resta de la classe no li va portar la contrària. Ja no desitgen, perquè amb 15 anys el desig els sembla una exageració estúpida que només portarà problemes. És millor no arriscar-se, i no patir (tant). Les seves vides són cada vegada més petites, tant que ja caben amb tota exactitud a les pantalles dels seus telèfons mòbils. Aspiren a guanyar diners, però treballant el mínim possible. El matrimoni, els fills... quin excés! Són ànimes envellides, plenes de pols. Estan cansats de viure abans d’haver trepitjat el carrer. I jo, que els doblego en edat, em sento un revolucionari del 68, llançant sofllames llibertàries mentre que aquests ancians d’esperit em miren amb ulls de vaca. Atrèviu-vos a desitjar! *Desiderare aude!* Perquè no els puc parlar de Déu si no desitgen. Déu no cap en un cor escanyolit i acomplexat. Déu mai no podrà interessar-li a ningú que hagi decidit sacrificar el seu cor al Moloch de la seguretat postmoderna. A Déu no s’hi arriba amb els peus, sinó pels afectes, deia sant Agustí; ell va ser un gran convers, un gran creient, perquè es va atrevir a desitjar-ho tot, a esperar-ho tot, fins i tot de cada pecat. A Déu no s’hi arriba amb el cor congelat. [...] La primera tasca que té l’Església en el nostre temps no és contribuir a la repressió del desig, com potser pensen alguns, sinó la de ressuscitar el desig, rellançar-lo fins a l’infinat, fins que faci mal. Perquè només el desig ardent, ferit per la seva pròpia incapacitat de fer-se, s’acosta a Déu; perquè només el cor ferit per una vida que s’escapa de les mans és capaç de sondejar les coses de l’altra banda”. (Mn. Carlos Pérez Laporta, Alfa y Omega, 8/12/2022).

Vida parroquial

LL = St. Andreu de Llavaneres | SV = St. Vicenç de Montalt | CA = Sta. Maria de Caldes d’Estrac

Bateig. Martina, Daniel, Lucas (LL); Oliver, Orazia i Esteban (SV).

Exèquies. Pere Gómez (LL). Descansi en pau.

Pessebre Vivent de St. Vicenç. Continuen les sessions dels dies 5/1 (amb l’arribada dels Reis) i 6/1 de 18:30 h. a 19:30 h. No hi haurà missa de vigília de l’Epifania el dia 5 a St. Vicenç.

Recital de poesies i lectures de Nadal. Dimecres 4 de gener, a les 19 h., a St. Andreu de Llavaneres.

Exercicis espirituals de preveres diocesans del 8 al 13 de gener. Els dies 10, 11 i 12 de gener no hi haurà missa a St. Andreu de Llavaneres. Es realitzarà una celebració de la Paraula i es repartirà la comunió.

Cine parroquial. Dissabte 14 de gener, a les 17 h., pel·lícula *Diamante de Sangre* (2006).

HORARIS DE MISSA									
	Vigília festius	Diumenges		Dilluns	Dimarts	Dimecres	Dijous	Divendres	Dissabte
St. Andreu de Llavaneres	19:00	11:30	19:00*	19:00	19:00	10:00	19:00	19:00	19:00
St. Pere (Llavaneres)		13:00 (estiu: a les 10 h.)							
St. Vicenç de Montalt	20:00	10:00	20:00*		20:00*	20:00*		20:00*	20:00
Carme (Caldes)		12:00**							
Sta. Maria de Caldes		(Nadal i de Rams a Corpus)					10:00**		10:00**

* castellà ** bilingüe

Església de St. Pere: en l'horari d'estiu, que va del 1r Diumenge de Juny fins al 4rt de Setembre, la missa és a les 10 h.

Església del Carme (Caldes): El temps de Nadal i de Rams a Corpus inclosos, aquesta missa es trasllada a la Parròquia de Sta. Maria.

Adoració eucarística: St. Andreu: Dijous de 19:30-20 h. i 2n i 4rt Divendres, de 10-19 h.

Contacte: Despatx: Sr. Joan Ferrer, tel. 696 595 703 | Mn. Andrew Llanes | Mn. David Navarro, tel. 697 754 759

santandreu473@arqbcn.cat | santvicenc690@arqbcn.cat | santamaria322@arqbcn.cat | <https://parroquies3viles.com/>

La vida entera del buen cristiano es un santo deseo. “Desde nuestro bando católico se reprochará que nuestro mundo vive más que nunca de un deseo desenfrenado. Pero no es cierto: el deseo vive cada vez más reprimido, reducido a la inmediatez y a la facilidad. Lo máximo que nos permitimos desear cabe en vídeos que duran unos segundos en internet. Llamar a eso deseo es reírse de las posibilidades del ser humano. Que el hombre posmoderno viva de todos modos alejado de Dios no significa que el hombre aspire a gran cosa. Cuando el hombre vivía bajo la mirada de Dios, incluso cuando huía de Él, esperaba con su pecado robar algo del cielo. Pero hoy el infierno se lamenta de la poca calidad del pecado que fermenta en sus bodegas. Los grandes pecados de la humanidad han dejado paso a la miseria más barata e insulsa de la que es capaz el hombre. Para eso no le hacía falta al diablo montar semejante tinglado. Ya se prefiere la pornografía al sexo y Telecinco a las relaciones sociales. Sin Dios languidece incluso el sexo, y por eso permitimos que lleguen a ser adalides de la sexualidad los sectores más decepcionados con ella. Quien no tiene ningún deseo no tiene tampoco ningún Dios, decía Feuerbach. Y tenía razón. Pero quien no tiene a Dios tampoco puede permitirse tener ningún deseo, ni el más fácil de ellos. Hemos matado a Dios robándole el espacio, y el corazón humano se ha secado.

El otro día un chico me dijo en clase que él prefería no desear para evitarse las decepciones. El chaval no era raro. Tampoco estaba deprimido. Y salvo una compañera, el resto de la clase no le llevó la contraria. Ya no desean, porque con 15 años el deseo les parece una exageración estúpida que solo traerá problemas. Es mejor no arriesgarse, y no sufrir (tanto). Sus vidas son cada vez más pequeñas, tanto que caben ya con toda exactitud en las pantallas de sus teléfonos móviles. Aspiran a ganar dinero, pero trabajando lo menos posible. El matrimonio, los hijos... ¡menudo exceso! Son almas envejecidas, llenas de polvo. Están cansados de vivir antes de haber pisado la calle.

Y yo, que les doblo en edad, me siento un revolucionario del 68, lanzando soflamas libertarias mientras que estos ancianos de espíritu me miran con ojos de vaca. ¡Atrévete a desear! Desiderare aude! Porque no puedo hablarles de Dios si no desean. Dios no cabe en un corazón escuálido y acomplejado. Dios jamás podrá interesarle a nadie que haya decidido sacrificar su corazón en el Moloch de la seguridad posmoderna. A Dios no se llega con los pies, sino por los afectos, decía san Agustín; él fue un gran converso, un gran creyente, porque se atrevió a desearlo todo, a esperarlo todo, incluso de cada pecado. A Dios no se llega con el corazón congelado. [...] La primera labor que tiene la Iglesia en nuestro tiempo no es la de contribuir a la represión del deseo, como quizá piensen algunos, sino la de resucitar el deseo, relanzarlo hasta el infinito, hasta que duela. Porque solo el deseo ardiente, herido por su propia incapacidad de realizarse se acerca a Dios; porque solo el corazón herido por una vida que se escapa de las manos es capaz de sondear las cosas del otro lado”. (Mn. Carlos Pérez Laporta, *¡Atrévete a desear!*, Alfa y Omega, 8/12/2022).